

Una vetlada de poesia

Eva Albert Villalonga

Carmen, amb moltes taules, presentant l'acte.

Benjami, un luxe de presentador.

Personalment puc dir que mai m'havia agradat la poesia, sobretot perquè sempre m'havien obligat a llegir llibres de poesia de persones que feia anys i inclús segles que havien mort i que parlaven d'uns sentiments que mai havia experimentat i que tenien una forma de pensar molt diferent de la meua, tot embolcallat amb paraules grandiloqüents i metàfores de tota mena.

Però fa uns mesos, a la setmana cultural del Penyagolosa, va vindre un xic jove que va llegir uns poemes amb els quals m'identificava i que m'agradaren, era Josep Porcar. Açò em va fer pensar que fins aleshores no havia llegit el tipus de poesia adequada.

Per això, quan em vaig enterar que el dia 8 de maig hi havia una vetlada de poesia a l'església vella i que a més venia Josep Porcar, no vaig dubtar en anar.

Quan vaig arribar a l'església vella vaig quedar encisada, ja que no hi havia estat mai i no sabia que era tan bonica i a més perquè estava plena de gent.

El recital començà amb unes poesies llegides per Rosita Denia, que sol escriure'n al Tossal Gros. A aquestes poesies

següen unes romàntiques composicions llegides per Rosita Sales. A continuació Felip Kervarec i Sebastià Saura llegiren dues curtes, però intenses, poesies de Celina Kervarec.

Seguidament Roger Díaz llegí els seus propis poemes plens de bonics sentiments i dolces metàfores. Després recitaren els seus poemes les dues Paques: Francisca Llopis i Francisca Forés, tots ells dedicats al poble.

Què dir de Francisca Llopis que no poguera apreciar cap dels presents a l'acte? Ella ens inundà amb la seua simpatia i espontaneïtat, i ens sorprengué a tots els presents amb la seua gran memòria que li permet recordar els poemes sense haver d'escriure'ls. Fa uns dies vaig parlar amb ella i em deia que la gent seguia felicitant-la pel carrer per tan bonics com foren els seus poemes i que en cas que tornaren a fer una vetlada de poesia ja tenia pensat el poema que diria i, com no, me'l recità de memòria.

Francisca Forés també ens recità dos bonics poemes, encara que un poc més nerviosa i per això hagué de llegir-los en lloc de recitar-los de memòria.

Una altra persona que inundà l'església amb la seua alegria i

Rosita Denia encetà l'acte i triomfà.

Rosita Sales, el romanticisme.